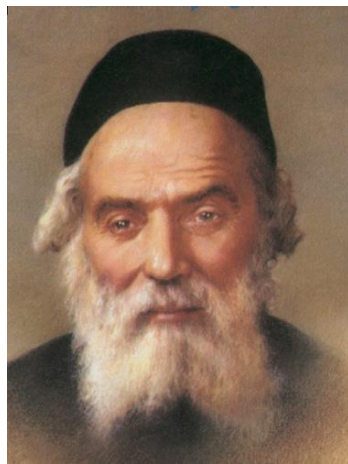
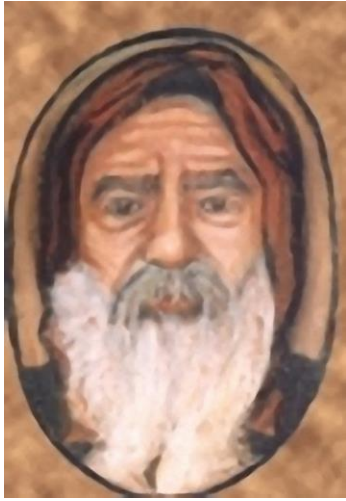

פניני הצדיקים

כ"ג בחודש אלול תקפ"ו
פ"ג הרב הגדול מאור ישראל
איש חי רב פעלים מקבציאל
בוצינא קדישא חריפא ופרישא
פאר הדוד עמוד הימני
קדוש עליון צדיק האמיתי
ורבים השיב מעוון איש האלקים קדוש
מורנו הרב אורי בן מורנו הרב פנחס
ת. נ. צ. ב. ה.

האדמו"ר הרב אורי קלוגהויפט מסטרליסק זצ"ל המכונה "השרף מסטרליסק" נולד בשנת ה'תק"ז (1757) ביאנוב לעת זקנותו של אביו ולאחר הבטחתו של המגיד ממזריטש לאמו, שתלד 'בן שיאיר את העולם'. עוד בילדותו ניכרו בו אותות כי לגדולות נועד והיה בוכה על גלות השכינה. מאחר שאביו לא היה בידו לשלם שכר לימוד למלמד, ביקש מעשיר אחד, ששכר מלמד לבנו, שיסכים לצרף גם את רבינו אליו. בהמשך רבינו התאבק בעפר רגליהם של תלמידי חכמים. בהיותו כבן 13 נודע ברוב ידיעותיו בתורה, חריף ובקי והחל ללמוד את תורת הקבלה. ביותו כבן 15 נחשב לגדול בתורה ולאחד מיודעי הח"ן וכן **בקי בגלגולי נשמות** והחל להרביץ תורה ברבים.

כ"ג בחודש אלול תקפ"ו
פ"ג הרב הגדול מאור ישראל
איש חי רב פעלים מקבצ"א
בוצינא קרישא חריפא ופרישא
פאר הדור עמוד הימני
קדוש עליון צדיק האמיתי
ורבים השיב מעוון איש האלקים קדוש
מורנו הרב אורי בן מורנו הרב פנחס
ת. נ. צ. ב. ת.

גאון בנגלה ובנסתר. רוב חסידיו היו עניים. תפילותיו נאמרו בלהט ובסערת הנפש ובכל יום היה נפרד מאנשי ביתו טרם תפילתו מאחר וגודל דבקו בבורא העולם היה עצום ועד כלות הנפש ולכן היה חשש שיפטר בזמן זה. לא הסיר מחשבתו לרגע מאיתו יתברך. לאחר שנישא לראשונה עבר ללבוב כאשר אשתו מכרה ירקות ורבינו שקד על התורה. הם חיו בדוחק עצום. בשנת ה'תקנ"ב (1792) עם נרצח רבו האדמו"ר ר' שלמה הלוי סג"ל מקרלין שב לבוב כשחסידיים רבים הצטרפו אליו. כאשר היו מספר עשירים שהחזיקו ברבינו ונודע לו הדבר, עבר לסטרליסק באומרו: 'טוב לחסות בה' מבטוח באדם'. מעשי הצדקה והחסד שלו היו לשם דבר והוא תמך בהכנסת כלה, פדיון שבויים, עזרה לנזקקים, סיוע ליהודים שירדו מנכסיהם ועוד. כ-34 שנים שימש כאדמו"ר בסטרליסק. תלמידו הרה"ק ר' שר שלום מבעלזא אמר עליו בפטירתו: **"מימות אחיה השילוני לא היה אדם שיכיר בנשמות ישראל כמוהו"**. נפטר ב-כ"ג אלול ה'תקפ"ו (1826). חי כ-69 שנים. ציונו בסטרליסק. בנו, ר' שלמה נפטר כארבעה חודשים אחרי אביו באמרו "אי אפשר לחיות בלי אבא שכזה". ר' יהודה צבי הירש ברנדווין מסטרטין מילא את מקומו כאדמו"ר.

אביו: ר' פינחס (שימש כעגלון). **אימו:** מרת רבקה. **נשותיו:** מרת פריידא (זיווג ראשון), מרת בלומא (זיווג שני- בת ר' קאפיל חסיד תלמיד הבעש"ט). **ילדיו (מזיווג ראשון):** האדמו"ר ר' שלמה, בתו (נישאה לר' יצחק). **מרבותיו:** ר' שלמה הלוי סג"ל מקרלין (רבו המובהק).

ר' אלימלך וייסבלום מליז'נסק, ר' מרדכי מנשכיז, ר' יעקב יוסף (י"בי) מאוסטראה, ר' משולם זושא מאניפולי. **מתלמידיו:** ר' שלום רוקח (השר שלום מבעלזא), ר' יהודה צבי הירש ברנדווין מסטרטין, ר' צבי הירש מרימנוב, ר' דב בעריש מאולסק, ר' משה אייכנשטיין מסאמבור, ר' בנימין זאב שינבלום, ר' יצחק אייזיק אייכנשטיין מזידיטשוב, ר' גרשון אשכנזי (אב"ד קולומיאי), ר' מרדכי זיסקינד מסטרין, ר' אליעזר זאב מבוטשעטש, ר' הרשל מרימנוב, ר' אהרן משה מבראד, ר' זאב וולף מלבוב. **מספריו:** **אמרי קדוש**- דברי תורתו וסיפורי מעשיו המופלאים (הוצא ע"י תלמידו המובהק ר' בנימין זאב שניבלום מלבוב).

כאשר כבר זרחה אורו של רבינו הקדוש סיפר פעם אחת בזה הלשון: "כידוע היה אבי ז"ל בעל עגלה, ואח"כ חייט עני ודר בכפר, באותו כפר לא היו עשרה יהודים, כשנולדתי והוצרך אבי להכניס אותי בבריתו של אברהם אבינו ע"ה, היה אז בעניות גדולה, לא היה לו כלום להכין עבור סעודת ברית, וגם לא יכל לשכור עשרה אנשים מהעיר הסמוכה שיבואו אל הכפר לברית כמנהג הכפרים אז, מובן כי היה בצער מאוד על זה ולא ידע לשית עצות בנפשו. כבוא יום הברית הלך על הדרך שבין הכפר לעיר הסמוכה לראות אולי יש עובר אורח שיצטרף למניין, אבל לא ראה שום יהודי. חלפו השעות וכבר היה חצות היום ועוד לא היה מניין עשרה.

התחיל אבי לבכות ולבקש מבורא עולם, שיזמין לו יהודים אחדים בכדי שיוכל לקיים המצווה הגדולה כדת. עודנו עומד בבקשתו והוא רואה מרחוק עגלה נוסעת ומתקרבת אליו, ומיד הכיר כי הנוסעים המה יהודים, וגם הנוסעים ראוהו שהוא עומד ובוכה, התקרבו אליו יותר ושאלוהו: "יהודי, מדוע אתה בוכה?". השיב להם: "הנה בן נולד לי והיום עליי להכניסו בבריתו של אברהם אבינו ע"ה ופה בכפר אין מניין, וגם אין לי כלום לצרכי סעודה".

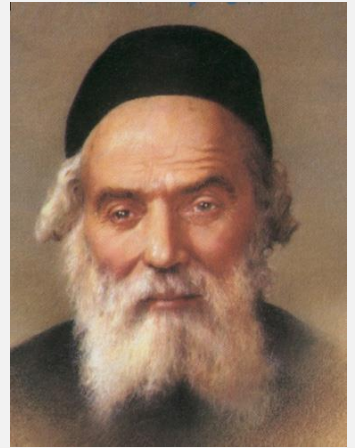
מיד אמרו לו: "אל תדאג, אנחנו מחותנים ונוסעים מהחתונה ויש איתנו כל מיני מתיקה וגם י"ש לרוב, בתוכנו יש גם רב וגם מגן. ובכן ניסע אצלך ונכניס את בנך בבריתו של אע"ה, וגם נעשה סעודת ברית כיד המלך". וסיים רבינו: **"הסנדק היה אברהם אבינו, הרב היה משה רבינו. המנגן היה דוד המלך ע"ה"**.

שרבינו היה ילד כבן עשר שנים נכנס עם אביו לבית כנסת. הוא נעמד להתפלל את תפילת העמידה. היות והוא היה יותר נמוך מהשולחן, סבר אביו שהוא יצא לשחק בחוץ. יצאו כולם, סגרו את בית הכנסת, חיפשו אותו בכל מקום ולא מצאו. למחרת הגיעו בשעה שש בבוקר, כדי להתפלל את תפילת השחרית, וראו אותו כי עדיין נמצא בתפילת העמידה!

פעם אחת בערב יום הקדוש, בעת שהלך רבינו להתפלל מנחה, עמד אצל העמוד בקרן מזרחית דרומית, ותלמידו הרה"ק המקובל הרב יהודה צבי ברנדווין (הראשון) מסטרטין היה הולך בבית התפילה בהתלהבות ודבקות. באמצע הוצרך לו לשאוף טבק, ולא היה לו, והיה לו מזה בלבול הדעת. ראה זאת חסיד אחד, הלך ומילא את קופסת הטבק שלו, והחיה את נפשו.

אמר לו ר' יהודה צבי: "היות שעשית לי טובה, בעד זה אראה לך דבר אחד", ונתן מטפחתו בעיניו, וראה אשר במקום שעמד שם השרף מסטרליסק היה עמוד אש עד לב השמים, וכל בית התפילה היה מלא נשמות אנשים נפטרים, והחסיד התעלף מפחד ואימה, ולקח הרה"ק ר' יהודה צבי את המטפחת ממנו, ושוב לא ראה עוד. (אור עולם, תולדות רבני)

מֵרֵן הַגָּאוֹן הַרְבֵּי יִשְׂרָאֵל מֵאִיר הַכֶּהֵן מֵרָאדִין זצ"ל: נולד בשנת ה'תקצ"ח (1838) בעיירה ראדין הסמוכה לז'לנה. כבר מגיל 10 נחשב לעילוי. הקים שם ישיבה הידועה בשם "ישיבת ראדין" ועמד בראשה. מגדולי הפוסקים ובעלי המוסר בדורו. בשנת ה'תרל"ג (1873) כתב את ספרו ה'חפץ חיים', בעילום שם. התעקש שלא לקבל שכר על רבנותו ואת פרנסתו מצא בחנות מכולת ובמכירת ספריו. השתתף בייסוד אגודת ישראל ותמך בהקמת רשת בתי הספר לבנות 'בית יעקב'. כעבור שנים אחדות כתב את ספרו 'שמירת הלשון'.

הספר 'משנה ברורה' נתקבל כספר הלכה ברוב תפוצות ישראל בדור האחרון. משך כתיבתו ארך כ-25 שנים. הרב היה עובר ממקום למקום ומכריז שם על ספריו, כאשר אף אחד לא ידע כי המוכר הוא המחבר. בנו העיד על ימים שלמים בהם הוא ואביו ישבו יחד מהזריחה ועד השקיעה, ללא אוכל, כדי ללבן סוגיה אחת. לעתים פסיקת הלכה המופיעה בשורה אחת- הינה שורה שעליה ישבו מספר ימים!!! נפטר ב-כ"ד אלול ה'תרצ"ג (1933). חי כ-95 שנים.

מספריו: יחפץ חיים שמירת הלשון יזכור למרים ישפת תמים ימשנה ברורה ישומרי ההלכה ימחנה ישראל- התנהגות חיילים יהודים בצבא הנכרי ליקוטי הלכות-סדר קודשים וזרעים בעיקר ישם עולם- ספר מוסר על לימוד סדר קודשים פירושו על התורה יאגרות החפץ חיים ינדחי ישראל- חזרה בתשובה יאהבת חסד- מצוות שבין אדם לחברו (הלואה, איסורי ריבית, הכנסת אורחים, ניחום אבלים ועוד) יתורת הבית יספר המצוות הקצר.

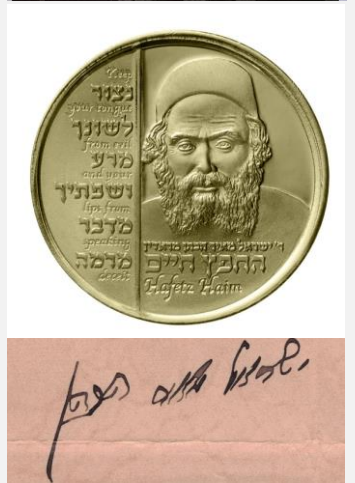

מרבתינו: ר' נחומקה מהורדנא. **אביו:** ר' אריה זאב הכהן. **אמו:** מרת דבורשה.
מתלמידיו: ר' אלחנן וסרמן הי"ד. **בניו:** ר' אהרן, ר' לייב פופקא, ר' אברהם.

מובא בספר "אור דניאל" סיפור מפלא המראה לנו עד כמה ה"חפץ חיים" השתוקק ומסר את נפשו עבור כל מצווה: סיפר ר' משה דבראשווילי זצ"ל, זקן חכמי יהדות גרוזיה, תלמיד ישיבת ראדין: "בשנות לימודי בישיבה, פעם אחת למדתי משמר לביל שיש, ועזבתי את בית-המדרש בשעה מאוד מאוחרת ללכת לחדרי. בחוץ שרר קור עז ושלא כבד.

עודני ממהר לדרכי, לפתע הבחנתי מרחוק בדמות אדם ההולך ברחוב הלך ושוב כל הזמן. מראה זה של אדם המשוטט ברחוב בשעת ליל כה מאוחרת, כשהשגל יורד והקור עז כל כך, הטיל בי פחד של ממש, וכמעט החלטתי לסור תיכף על עקבותי חזרה לישיבה, אך בכל זאת התחזקתי והלכתי הלאה. כשהתקרבותי, ראיתי להפתעתי את "החפץ חיים"!

כאשר הוא הבחין בי, הוא מיד גער בי: "באמצע הלילה? בקור כזה? לך מיד לחדר לישון!". רצתי לחדרי, בבית אחותו של ה"חפץ חיים", שהייתה מכלכלת אותי בכל. בבוקר סיפרתי לה את המעשה, ואז היא אמרה: "מה אתה מתפלאת? זה שלושה לילות שהוא מסתובב בחוץ, בקור ובשגל, ומחכה שהלבנה תתגלה כדי שיוכל לברך עליה".

מסופר על ה"חפץ חיים" זצ"ל ששמע שני סוחרים ביריד שהיו עומדים בקור העז בכדי למכור את סחורתם. האחד מחמת הקור העז ששרר אמר לשני: "אולי כדאי לחזור לביתנו? נוכל לבוא פעם אחרת. ענה לו חברו: "כדאי לסבול עוד שבועיים כאן, בכדי לחיות אחר כך ברווח".

כשמע כך ה"חפץ חיים" ע"ה זלגו עיניו דמעות. ואמר לתלמידיו: "דעו לכם שבדיוק כך אנו צריכים לחוש בעולם הזה, שלמרות שיש קשיים גדולים כדאי להתאמץ בעולם הגשמי אשר הם כצל עובד להיות עבד ה' אמיתי כדי לחיות אח"כ בעולם הבא בשלווה לזכות לעולם שכולו טוב". ("לבוש יוסי").

בעת שיצאה הלווייתו של רבי אברהם זצ"ל (בנו של ה"חפץ חיים" זצ"ל, אשר חלק מחידושי תורה שחידש בבחרותו מובאים על ידי ה"חפץ חיים" בספר "ליקוטי הלכות") בדרכה לבית העלמין, עמד הצדיק ופתח בהספד על בנו: "בשנות השמד והגזירות ת"ח-ת"ט, בעת עלה חרון ה' על עשרות קהילות, ואלפי יהודים נהרגו ונשחטו למען קידוש שמו הגדול, התגוררה באחת העיירות אלמנה עם בנה היחיד שהיה יקר לה יותר מבבת עינה. הבית שבו התגוררו האשה ובנה עמד בקצה העיירה, ובשעה שפרצו שונאי ישראל ימ"ש לעיירה התנפלו מיד על בית האלמנה ושחטו את בנה יחידה לעיניה".

"עמדה האשה באלם יגונה על יד גופתו של בנה וכפיה פרושות לשמים. יבש מקור דמעוניה, אולם שופכת היא מרי שיחה וקובלת לפניו יתברך: "ריבון העולמים! בחזהו של כל אדם ואדם נטעת לב כדי שיאהב אותך. רק אני, שפחתך החוטאת, לא יכולתי לאהוב אותך בכל לבי, מחצית האהבה הייתה לבני אשר ילדתי. אולם עתה, לאחר שנעשה רצונך ובני נלקח ממני, שוב אוכל לאהוב אותך בכל ליבי!".

"כל ימי", כך סיים ה"חפץ חיים" את הספדו, "רציתי לאהוב את ה' בכל לבי. אולם הרי אין אני אלא בשר ודם ואב לילדים, ורחמי אב על בניו ואהבתו להם, טבע הוא באדם. עמדתי וחילקתי את האהבה לחלקים: חלק לילד זה וחלק לילד זה. ואת החלק הגדול חילקתי לה'. אולם עתה, משלקק הקב"ה ממני את אחד מילדי, הרי נשאר לי עוד חלק אחד של לבי לאהבתו יתברך".

רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל - נולד בכפר דשקאוויץ, מחוז הרודנה (בלארוס) בשנת ה'תרמ"ו (1886). בגיל 17 למד בישיבת נובהרדוק ונסמך באותה שנה להוראה ע"י ר' יחיאל מיכל אפשטיין (בעל "ערוך השולחן"). לאחר שנה עבר ללמוד בישיבת טלז ונודע כ"העילוי ממאסט". בגיל 20 עבר לווילנה כדי לקבל פטור מן הצבא. שם למד בישיבת ריימלעס. בשנת ה'תרע"ב (1911) נקרא לכהן כרבה ואב"ד של סמאליאן. משנת ה'תרע"ד (1913) כיהן כרב בסמאלאוויטש ומשנת ה'תרפ"ג (1922) כיהן כרבה של סלוצק.

בשנת ה'תרפ"ח (1928) כאשר התבקש לכהן כרבה של פתח-תקווה ביקש אשרת יציאה מרוסיה, ובעקבות כך הוא הואשם בפעילות מהפכנית. שנתיים לאחר מכן נשפט ונידון לחמש שנות עבודת פרך בסיביר. כעבור שנתיים שוחרר הודות למאמצים עצומים של רבנים, ביניהם הגאון ר' חיים עוזר, ונעשה הסכם בין ראש ממשלת גרמניה לבין סטאלין, לפיו גרמניה שחררה שישה אסירים קומוניסטים תמורתו. רק חמש שנים לאחר מכן שחררו הרוסים את שני הבנים הגדולים, שנשארו כעירבון, שהרב לא יוציא לעז על שלטונות רוסיה.

בשנת ה'תרצ"ג (1933) התמנה כדיין באנגליה ומשנת ה'תרצ"ה (1935) כיהן כאב"ד במשך כ-20 שנים. בשנת ה'תשי"א (1951) עלה לירושלים. ראש ישיבת סלבודקה בבני-ברק והיה אחד מראשי "ועד הישיבות". גאון אדיר. פנו אליו ע"מ שיציג את מועמדתו לכהונת הרב הראשי לארץ ישראל אך סירב. חי בדירה צנועה בבית-וגן. זכה בפרס ישראל. דיין. הרביץ תורה ברבים גם לבעלי בתים. נפטר ב-כ"ד אלול ה'תשל"ו (1976). חי כ-90 שנים. ציונו בהר המנוחות בירושלים.

אביו: ר' מרדכי זלמן. **אשתו:** הרבנית רייזל (בתו של ר' ישראל יהונתן ירושלימסקי, אב"ד איהומן וחתנו של הרידב"ז מצפת). **ילדיו:** ר' משה, ר' יעקב דוד, פרופ' שמעון, ר' מנחם עזרא. **מרבתי:** ר' יוסף יוזל הורביץ (ה"סבא מנובהרדוק), ר' אליעזר גורדון, ר' חיים מבריסק. **מספריו:** יחזון יחזקאל - על התוספתא, על מסכת פסחים וזבחים • **ארץ ישראל** - נחלת עם ישראל • דיני ממונות הגדרת סוגיהם • מאמרים על אגדה.

בחודשי הסתיו של שנת ה'תרצ"ט (1938-9) שרר בכל רחבי אירופה שקט שלפני סערה. אולם למעשה היו אלה ימי צרות גדולות. התרחשו אז אירועים אנטישמיים כמו 'ליל הבדולח', ומצבם של היהודים הלך והידרדר. גרמניה הנאצית גירשה את כל אלפי היהודים נתיני פולין, שהתגוררו בתחומה אל מעבר לגבול בפתאומיות ובאכזריות רבה. באישון ליל העבירו אותם בכוח, בעזרת סרדיוטים (חיילים אכזריים) ומגלביהם, אל העיירה זבונשין אשר בפולין, שם נשארו חסרי כל תחת כיפת השמים הקודרת.

רבי משה לייב שניידר, ראש ישיבה נודע מפרנקפורט דמיין, הצליח להינצל מגזירת הגירוש, משום שאושפז בבית החולים המקומי בדיוק ביום המיועד להגלייתו. הצלתו הייתה זמנית בלבד, כי **ברגע שבו ישתחרר, היה צפוי בוודאות לגירוש מייד, כמו יתר אחיו ורעי האומללים.**

בנו, שהיה באותה עת באנגליה, הגיע בבהלה לביתו של רבה של לונדון, הרב יחזקאל אברמסקי, וסיפר לו על הסכנה המיידית האורבת לאביו השוכב על מיטת חוליו. הרב הבין מיד את גודל הסכנה, והחליט לעשות כל מה שניתן, כדי להביא את הרב שניידר ללונדון במהירות האפשרית. הבעיה הייתה, ששלטונות אנגליה דרשו באותם ימים **ערבות מכל פליט שביקש להיכנס לארצם**, מאיזה קרוב משפחה מבוסס, שיוכל לערוב כי הפליט יתפרנס ממנו ולא ייפול למעמסה על שלטונות המדינה. הרב אברמסקי זכר, שבלונדון מתגורר שאר בשרו של הרב שניידר - יהודי אמיד וגם שומר מצוות - ופנה אליו באופן מידי, כדי שיחתום על הערבות הנחוצה, וכך יציל את הרב. אולם אותו קרוב משפחה השתמש משום מה מהערבות ודחה את העניין. הרב אברמסקי פנה אליו שוב ושוב וניסה לזרז, אבל האיש המשיך להשמיע תירוצים בנוסח "אני עסוק כרגע, אתפנה לכך בעוד כמה ימים", והסכנה לגורלו של הרב שניידר, המתאושש ממחלתו בבית החולים בגרמניה, רק הלכה וגברה.

הגיע יום שישי. הרבנית אברמסקי הדליקה נרות שבת עשרים דקות לפני השקיעה כמנהג לונדון. הרב אברמסקי המתין שלושים דקות לאחר מכן, ועשר דקות לאחר השקיעה, ניגש למכשיר הטלפון בביתו וחיג אל אותו הגביר, קרוב משפחתו של הרב שניידר. משרתו הנכרי של הגביר הרים את השפופרת וענה. הוא הודיע לאדונו, כי רבה של לונדון נמצא מעבר לקו. הגביר לא האמין למשמע אזוניו. הוא היה בטוח שמישהו חומד לו לצון, והורה למשרתו לחקור היטב, את מי שנמצא מעבר לקו. לאחר שהשתכנע שאכן מדובר ברב אברמסקי נטל לידו את השפופרת, ושמע את קולו של הרב, שאמר ללא שום הקדמה: **"כאשר אתייצב לפני בית דין של מעלה, וישאלו אותי מדוע חיללתי שבת בשיחה טלפונית, אצטדק לפניהם בתירוץ מספיק לחלוטין, ואומר שר' משה שניידר היה שרוי בסכנת נפשות של ממש, ואילו קרובו לא רצה לחתום על ההצהרה הנדרשת כדי להציל את חיו".** בטרם הספיק הגביר הנדהם להוציא מילה אחת מפיו, הניח הרב אברמסקי את השפופרת ליד מכשיר הטלפון, ולא החזירה אל כנה כדי למעט בחילול השבת. קרוב המשפחה הזדעזע ממעשהו של הרב אברמסקי, שזה עתה חילל שבת, והחל להבין את חומרת מצבו של הרב שניידר. **מיד כשהגיע מוצאי שבת, בטרם הבדיל על הכוס, כבר חתם הגביר על הצהרת ערבות, שבה הוא נוטל אחריות על שאר בשרו, הרב שניידר, ודאג להעביר אותה הלאה בבהילות לגורמים המטפלים בכך.**

רבי משה לייב שניידר הצליח להיחלץ מגרמניה הודות לאותה ערבות והגיע ללונדון, שבה ייסד מחדש את ישיבתו שנקראה 'תורת אמת'. **עשרות תלמידים באו לשמוע תורה מפיו**, חלקם תלמידיו לשעבר שלמדו אצלו בגרמניה. כאשר נקלעו לקשיי תקציב בשנות המלחמה הארוכות והקשות, נרתם הרב אברמסקי לתמוך בישיבה בכל כוחותיו ואף מעבר לכך. לימים, כאשר נשאל הרב אברמסקי מדוע חילל בעצמו את השבת ולא הניח את המלאכה למישהו אחר, השיב באנחה כי **חילול שבת במקום של פיקוח נפש, מוטל דווקא עליו כרב העיר ולא על אף אדם אחר.**

הרב יחיאל מיכל מזלוטשוב זצ"ל ידוע כמגיד מזלוטשוב: נולד בברודי בשנת ה'תרפ"ו (1726). אביו שהפך למעריצו של הבעש"ט, שלח את בנו ר' יחיאל מיכל ששימש אותו והפך להיות תלמידו המובהק. אחר פטירת הבעש"ט היה ר' יחיאל מיכל מתלמידי המגיד ממזריטש. הצטיין בכשרון דרשני רב, ושמו יצא לתהילה כמוכיח ומגיד. מגדולי החסידות ועשרות אדמו"רים היו תלמידיו. למדן מובהק וחיבר ספרים בעניינים תלמודיים-הלכתיים. סבל מעוני ומחסור. **בעל רוח-הקודש.** נפטר בשבת-קודש ב-כ"ה אלול ה'תקמ"ו (1786). חי כ-60 שנים.

אביו: המקובל ר' יצחק מדרוהוביטש. **בניו:** ר' יוסף מיאמפולי, ר' מרדכי מקרימיניץ, ר' יצחק מראדיוויל, ר' משה מזאוהעל ור' בנימין זאב צבי מזברז'. **מתלמידיו:** ר' חיים מצ'רנוביץ, ר' יצחק אייזיק הכהן, ר' מרדכי מנשכיז ור' משולם פייביש מזברז'. **מרבותיו:** ר' ישראל בעל שם טוב, ר' דב בער (המגיד ממזריטש). **מספריו:** מים רבים.

פעם ישב הצדיק ר' אלימלך בסעודת ראש חודש עם תלמידיו. והנה באו שני אנשים וניצבו בפתח. פנה ר' אלימלך לחסידים ואמר: "הראיתם מימיכם אנשים ללא שום מצווה כמותם? כל זאת נגרם להם על שהעזו להלשין על איש האלוקים ר' יחיאל מיכל". אחר כך קרא הרב ואמר להם: "שבו וספרו לי מה המעשה, אשר עשיתם אשר בגינו נותרתם ערומים מכל מצוותיכם. אולי אוכל למצוא לכם תיקון וכפרה לנפשותיכם".

התיישבו השניים והחלו להתוודות על חטאם: "אנחנו נמנינו בין נגידי העיר זלוטשוב. היינו עשירים ובעלי נכסים רבים. לשנינו היו דירות מרווחות ומפוארות בבנין אחד גדול. עסקינו התנהלו בשותפות. היה לנו מנהל חשבונות אחד שניהל את פנקס החשבונות של מסחרנו. עם הזמן הוא הצליח לחסוך ממשכורתו סכום של 600 רובל. לאותו מנהל היה בית סמוך לבנין שבו התגוררנו. באחד הימים חשקה נפשנו לקנות את דירתו, כדי שנוכל לעשות מגרש ליד בתינו וגינה נאה לטייל בה.

כאשר הצענו את בקשתנו לפני מנהל החשבונות, סירב למשמע ההצעה. כעסנו מאוד עליו, ואמרנו לו: "אם ממאן אתה לעשות את רצוננו, דע לך כי הינך מפוטר ממשרתך". איומינו לא השפיעו עליו, כי הוא אמר בלבבו: "הן חסכתי לי מעט הון. בכסף זה אוכל למצוא את פרנסתי בכבוד". ואמנם עזב האיש את משרתו, ופתח לו חנות קטנה בביתו, אולם **ההצלחה לא האירה לו פנים, ובזמן קצר הגיע עד פת לחם.** לבו דאב בקרבו בראותו, כי איש אחר ממלא את משרתו הקודמת, ואלו בידו אין אפילו מזון להשביע את נפש עולליו הרעבים. לבסוף גברה מצוקתו, והוא ביקש מאנשים טובי לב מאנשי העיר, שיחלו את פניו.

כאשר פנו אלינו אנשים אלו, ענינו ואמרנו להם: "בתנאי אחד נחזיר את האיש בחזרה לעבודתו: **אם ייאות למכור את ביתו בשליש משווי, וגם המשכורת השבועית, שנשלם לו תהיה שליש מכפי שקיבל בעבר.**" התנאים היו קשים עד מאוד, אך הוא נאלץ לקבל את דרישותינו. שילמנו לו עבור ביתו סכום השווה לשליש משווי, והוא כתב לנו שטר מכירה כדת, אלא שבמקום לכתוב כנהוג: 'כל זה נעשה מרצונו שלא באונס', כתב: "**כל זה נעשה באונס שלא מרצונו.**"

כל מה התרחש הדאיב מאוד את לבו של המנהל ו**כעבור תקופה קצרה הלך לבית עולמו.** בניו הנשואים, שלא ידעו מכל מה שעבר עליו, חשבו כי הותיר להם ירושה גדולה בממון וברכוש. בדרך החלו להתווכח על חלוקת הנכסים. כאשר הריב התגבר ולא הצליחו להגיע לעמק השווה, פנו אליו, כדי שנעשה פשרה. אולם ענינו להם: "למה לכם לריב על דבר שאין בו ממש, הרי אביכם לפני כחודש מכר לנו את הבית בעד 200 רובל כסף". תמהו האחים בשומעם דברים אלו וטענו נגדנו: "**איך ייתכן שאדם ימכור את ביתו השווה 600 רובל בעד 200 רובל?**". משראו שלא יוכלו להשיג את הרכוש, פנו לרב העיר, ר' יחיאל מיכל.

מיד הלכנו כולנו אל הרב, והם הרצו את טענותיהם. היינו בטוחים, שנזכה בדיון, הוצאנו את שטר המכירה לפני הרב. אך **מכיוון שהשטר נעשה באונס, ודבר שקר אין לו קיום לפני הצדיק, פרחו האותיות מן השטר, והוא נשאר נייר חלק.** "האם באתם להתלבי, שאתם מראים לי נייר ריק ולבן?". מיד לקח הרב את השטר בידו, קרע אותו לגזרים והשליכו ארצה. שבנו לביתו סרים וזועפים, אך בלבנו החלטנו, כי בבוא העת ננקום ברב. ואומנם שעת הכושר הגיעה. בסמוך לעיירה גר דוכס גדול. שמנו פעמינו אליו ודברנו איתו על היהודים, החוכרים ממנו את אחוזותיו ובתי-המרצח. התחיל הדוכס להתאונן בפנינו ואמר: "כל שנה, כאשר מגיעה תקופת חידוש החוזה, מתחילים היהודים לטעון בפניי, כי לא יוכלו לשלם בעתיד את הסכום, אשר שלמו עד עתה, ומבקשים להורידו". כששמענו זאת, השבנו לו: "**יודע אתה, כי בעירנו גר רב אחד, והוא האשם בכל המצב הזה. הוא גזר גזירה, לבל יסיג איש יהודי את גבול רעהו.**"

כששמע הדוכס את דברי הבלע, אסף את כל הפריצים והדוכסים וסיפר להם את הדברים. לבסוף החליט הדוכס, כי מאחר, שהרב גורם להם נזקים כספיים כבדים, **יגזר עליו עונש מוות בעוד שלושה חודשים.** לאחר שלושה חודשים שלח הדוכס שוטרים והם לקחו את ר' יחיאל לבית-הפריץ. כל השרים והפריצים התכנסו בביתו לחזות בביצוע גזר הדין. אך **מכיוון שהיה להם מנהג, שהשר אשר גזר את הדין, לא יראה בביצוע שפיכות הדמים, הסתגר הדוכס בחדר הפנימי ביותר ונעל אותו.**

הרב פסע פנימה, והנה שותקו ידיהם של המנגנים. גם הממונה על ביצוע גזר הדין וכל הדוכסים שותקו ידיהם. ר' מיכל המשיך בדרכו אל פנים הארמון, עד שהגיע אל החדר האחרון ופתח אותו. "מי אתה?" שאל הדוכס, "יהודי אני, מזרע אנשים אשר במשך של 16 דורות לפני לא נמצא בהם שום עבירה, ואיני יודע מדוע הביאוני עד הלום", ענה. תמה הדוכס ואמר אל לבו: "הרי זהו היהודי, שהובא הנה להריגה, כיצד ניצל?". רץ הדוכס החוצה לראות, מה אירע לממונה על ביצוע גזר הדין. והנה ראה את אורחיו ואנשים ניצבים כבולי עץ על מקומם. מיד נפל על פניו לפני הרב הקדוש, בכה ואמר: "חטאתי לפני אדוני, יתפלל נא כבוד הרב, וישבו האנשים הללו לאיתנם". ענה הרב: "אמלא את בקשתך בתנאי אחד, אם תחליטו אתה וכל השרים פה, לא לעשות כל רע לשום יהודי המתגורר באחוזותיהם, ולא תכבידו את עולכם על היהודים". הסכים הדוכס, ובאמת חזרו כולם לאיתנם. וסיימו אותם יהודים באומרם "ואומנם דן ה' אותנו והפסדנו את כל נכסינו, עד שנאלצנו לחזר על הפתחים בעבור כיכר לחם, עד שהגענו הנה". ענה הרב באומרו: "מכיוון שהתוודיתם היום על חטאכם ברבים, סר עונכם". **כעבור חודש ימים נפטרו שניהם.**

האדמו"ר הרב דוד הלבֶרשטאם זצ"ל מְכַשָּׁנוּב - נולד ברודניק בשנת ה'תקע"ח (1817) כבן שני. נקרא ע"ש זקינו הרה"ק ר' דוד מטריניגראד (חותנו של הגאון הצדיק רבי אריה ליבוש מטריניגראד אביו של הרה"ק מצאנז). משחר ילדותו ניכר כי לגדולות נוצר ואהבתו לתורה הקדושה ניכרה לעין כל. נודע כגאון וכגדול בתורה. אביו כינהו: "המאור הגדול, החרף ובקי, חסידא ופרישא". חי במידת הסתפקות והתפשטות מתענוגי העולם הזה, ולא לעס את האוכל. למד בהתמדה עצומה עד שאמרו עליו בהגזמה שלמד 25 שעות ביממה (כוונתם שניצל כל שניה ללימוד התורה הקדושה). בנוסף היה לו מנהג שאם היה מתעורר משנתו, לא משנה באיזה שעה, ואפילו במקרה שזמן מועט לפני כן הלך לישון, לא היה חוזר לישון שוב וממשיך בשקידתו בלימוד התורה הקדושה. בחתונות אפילו אצל יוצאי חלציו, היו לוקחים אותו רק ברגע האחרון כשהכול היה מוכן, כדי שלא יצטרך לבטל זמן מלימוד התורה הקדושה אפילו רגע אחד. אף על פי כן היה נאנח כשהיה מגיע לחתונה והיה צריך להמתין מספר דקות ואף ביום חתונתו היה שקוע כל כך בלימוד התורה והיו צריכים לקרוא לו לחופתו.

הגאון ר' שמואל אנגל מראדמישלא העיד עליו כי לא עבר מעת לעת בכל ימי חייו שלא למד ח"י שעות ביום. האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל סיפר עליו שהיה זוכר כל רש"י בתנ"ך ובש"ס בלשונו והיה נחשב בימי עלומיו ללמדן גדול. לימודו היה ביגיעה עצומה ובזיעה, לפעמים ראו אותו שורף ידיו באמצע הלימוד כדי שלא ירדם. תפילתו הייתה ברטט קודש, בהשתפכות הנפש ובדביקות עילאית. משנת ה'תרי"א (1850) התמנה לרבה של כשאנוב והחל לשמש כאדמו"ר בה. לאחר פטירת אביו לאחר הפצרות חוזרות ונשנות נעתר להרשות לחסידים מסביבות קראקא-כשאנוב לבוא אליו לפרקים. **התפרסם כצדיק גוזר וכפועל ישועות שברכותיו חוללו פלאות. בעל רוח-הקודש. אליהו הנביא התגלה אליו.** מתנגדים רבים היו לרבינו והם ירדו לחייו, ולא בחלו בשום אמצעי כדי להצר את צעדיו. נפטר בכ"ה אלול ה'תרנ"ג (1893). ציונו בפולין. חי כ-76 שנים.

סבא (מצד אביו): ר' אריה ליבוש. **אביו:** האדמו"ר הרב חיים מצאנז (ה'דברי חיים'). **אימו:** מרת רחל פייגא. **נשותיו:** מרת עכסה גיטל (בזיווג ראשון- בת ר' יוסף זאב מטריניגראד. לאחר לידת שני בנים נפטרה), מרת לאה זיסל צינץ (זיווג שני- נכדת מח"ס 'יד הקטנה'). **מרבתינו:** האדמו"רים אביו- ר' חיים, ר' צבי הירש מרימנוב, ר' יששכר דב מרדושיץ ור' אשר ישעיה מראפשיץ. **ילדיו (מזיווג ראשון):** ר' יוסף זאב (דומ"ץ כשאנוב), ר' אריה לייבוש (אב"ד דוקלא).

ילדיו (מזיווג שני): ר' משה מכשאנוב, ר' נפתלי מכשאנוב, מרת בריינדל (נישאה לר' אלעזר מרישא), מרת מרים (נישאה לר' יחיאל הורביץ מפאקשאוויצא), מרת הינדא (נישאה לר' משה יוסף ט"ב אב"ד אוהעל), מרת נחמה (נישאה לר' שלום שפירא מפרשיטיק), מרת שרה גיטל (נישאה לר' שמעון אלטר פרנקל-תאומים אב"ד פאדגורזע).

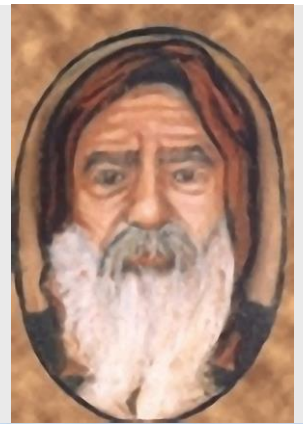
○ יפר הרה"צ הרב מיאסלא על סבתו, הרבנית מרת שרה גיטל ע"ה מפודגורזא, שחלתה ברגליה ל"ע במחלה אנושה. הרופאים בעיירה לא מצאו מזור למחלתה, ושלחו אותה להיבדק אצל פרופ' מומחה בשם פריינסקי מקראקא שהיה רופאו האישי של ה'דברי חיים'. כשהגיעה לקראקא וניסתה לקבוע תור אצל הפרופ', נוכחה לדעת כי עקב העומס הרב, קשה מאוד להתקבל למרפאתו והיא תאלץ להמתין כמה חודשים עד שתצליח להיכנס. בצר לה, פנתה אל בתו של רבינו בבקשה שתסייע בעדה ותשתדל עבורה. הרבנית נענתה לבקשתה ועלה בידה להשיג תור בהקדם אצל הרופא המפורסם, ואף ליוותה אותה כשהגיע התור. הפרופסור המומחה לא נזקק לבדיקה ארוכה כדי לקבוע נחרצות כי ברגלי החולה מקוננת מחלה חמורה ל"ע, וכי **קיים צורך דחוף לקטע את הרגל החולה ואם חלילה לא יעשו כן, הרי שקיימת סכנה ממשית לחייה של אותה אישה.** הוא אף הזדרז וקבע תור לשבוע הבא, אז יבצע את הניתוח ההכרחי להצלת חייה.

כששמעה החולה את דברי הפרופסור, חשה כי עולמה חשך בעדה, מכיוון שבדבריו נגזר עליה להפוך לנכה מעתה ועד סוף חייה ולהיות תלויה בחסדי אנשים שיעזרו לה להתנייד ממקום למקום. הרבנית הלכה עימה אל אביה רבי דוד, לשפוך שיחתה לפניו על מר גורלה, ולבקש ממנו דבר ישועה ורחמים, והרבי ציווה לבתו שתסוך את רגלי האישה בשיירי ה'כוס ברכה' שלו. עשתה הבת כדברי אביה הרבי, ומיד ניכר לעין שיפור משמעותי ברגל החולה. **כשהגיע התור לקטיעת הרגל אחרי שבוע, שבו השתיים למרפאת הרופא וטרם ביצע הניתוח הוא בדק את המקום הנגוע, והנה פלא, החולה נרפאה כליל ולא נותר זכר מהמחלה הקשה.** התפלא הפרופסור שהכיר את המחלה כשוכת מרפא, מעודו לא נתקל בתופעה מעין זו, ושאל בתימהון: **"איזה מעשה כשפים נעשה כאן כדי שתתרפאי?"** הוא פטרה לשלום כשהיא הולכת על שתי רגליה בבריאות איתנה. (מעובד מתוך 'דרכי דוד')

○ יפר הגאון ר' ישראל גרוסמן זצ"ל: לאבא של אימי קראו רבי יעקב כשאנובער והוא התגורר בכשאנוב, והיה מאוד בידידות עם הרה"ק מכשאנוב ופעם ביקש ממנו שיראה לו את אליהו הנביא, והסכים הרה"ק מכשאנוב, כעבור כמה ימים יצא עימו הרה"ק מכשאנוב לטייל בשדה חוץ לעיר, ובאמצע ניגש אליהם איזה קצין שרכב על סוס, והרה"ק מכשאנוב נתן לו שלום והראה גם לזקיני שיתן לו שלום, והוא אכן נתן לו, ואח"כ שוחח הרה"ק מכשאנוב עם הקצין ביחידות זמן מה, ונפרדו בידידות, ואח"כ אמר לו הרה"ק מכשאנוב, **שזה היה אליהו הנביא, והוא קיים לו את הבטחתו, ואשרי מי שנתן לו שלום והחזיר לו שלום.**

מעשה בנכדו שהיה חולה הולך על משעתו, ובכה לפניו בליל פסח שצריך רפואה. הסתכל עליו רבינו וסיפר לו: **"כ"ק מרן מהר"ש מבעלזא זיע"א הציץ פעם בעיניו הקדושות בפני חולה, ומתוך הבטתו עליו התרפא האיש תיכף כליל"**. שמע הנכד את דברי זקינו, ומיד הרגיש כי החלים לגמרי. אבל זקינו ציווה עליו ואמר לו: **"תלך עדיין עם משענותיך לביתך למען לא יתפרסם הדבר חלילה"**.

הצדיק המקובל הרב חיים פינטו זצ"ל (הראשון), הידוע כ"סבא דמשפטים"- נולד באגאדיר שבמרקו ביום שבת, ט"ו תמוז ה'תקי"ה (1755). נודע כעילוי בצעירותו. עקב תקיפותו בענייני הלכה כינהו גדולי דורו "אביר לב", עם זאת היה קשוב לצרכי עדתו והדאגה לעניי עירו הייתה בראש מעייניו.

נודע כבעל מופת גדול וברכותיו התקיימו במלואן. ייסד את בית הדין הראשון במוגאדור, ניהל ישיבה בעירו ורבים מתלמידיו התפרסמו במשך השנים. היה מפורסם בכל העולם גם בארצות אירופה, בפורטוגל וברזיל היו שולחים לו ולזרעו נדרים ונדבות.

לאחר הסתלקות ר' יעקב ביבאס מונה רבינו כאב"ד מוגאדור על אף גילו הצעיר. זכה לגילוי אליהו הנביא. מלומד בניסים. בעל רוח-הקודש. מקובל. הישמעאלים בראותם את רבי חיים פינטו אחזתם חיל ורעדה, יהודים וערבים מכבדים ומפארים את שמו וכולם מאמינים בקדושתו ובזכות אבותיו הקדושים. נפטר ב-כ"ו אלול ה'תר"ה (1845). ציונו בעיר מוגאדור שבמרקו. חי כ-90 שנים.

אביו: הגאון ר' שלמה. אמו: מרת שמחה. רבותיו: ר' יעקב ביבאס. בניו: הגאונים ר' יאשיהו, ר' יהודה (המכונה ר' הדאן), ר' יוסף ור' יעקב. מתלמידיו: הגאונים ר' אברהם קוריאט, ר' דוד אלקיים, ר' דוד זגורי, ר' יעקב בן שבת.

ל ביתו של רבינו היו נכנסים ובאים אנשים רבים, בנושאים הקשורים לכלל הקהילה וענייני הציבור היהודי במוגאדור ואנשים הזקוקים לישועות פרטיות. פעם אחת הגיע במרוצה רבי מכלוף לוב לבית הרב לצורך עניין חשוב שלא סבל דיחוי.

הדבר אירע בשעת לילה מאוחרת, ורבי מכלוף ידע למצוא את חדרו של רבי חיים זיע"א, על פי הנר שדלק שם. כשנכנס הלה לחדרו של הצדיק, ראה שם שני אנשים: האחד, הרי הוא רבינו, הצדיק הרב חיים זיע"א, ופניו פני להבים, זורחות ומפיצות אור יקר. והשני, דמות לא מוכרת, אשר הייתה דומה בעיניו למלאך משמים.

רבי מכלוף חשב להתקרב אל השניים, אך לפתע הוא חש בפיק ברכיים, ואימה גדולה נפלה עליו. הוא הסתובב על עקבותיו ומיד ברח מן המקום. למחרת היום כשפגש את רבינו, אמר לו הצדיק: "אשריך, רבי מכלוף, שזכית לראות את פני אליהו הנביא זכור לטוב".

רבי מכלוף שמח מאוד על שזכה לראות את מלאך הברית, אך עד מהרה לבו נהפך בקרבו, שמא יענש על כך שהביט בפניו של אליהו הנביא זכור לטוב. הוא התחנן בפני רבינו, שיתפלל עליו, כדי שלא יענש חס ושלום וימות בחצי ימיו.

רבי חיים זיע"א הרגיעו והבטיח לו, שיתפלל עליו, ויבקש עליו רחמים מאת ה', שלא יפטר בגיל צעיר. תפילתו של הצדיק התקבלה בגנזי מרומים ועשתה פרי. רבי מכלוף האריך ימים ושנים, עד שנסתלק לבית עולמו בן מאה ועשר שנים!

את המעשה הזה שאירע לו, כתב רבי מכלוף בעצמו בסידור התפילה שלו, ובניו ונכדיו שימשו את בני משפחת פינטו המעטירה, וכך העבירו את המעשה לדורות הבאים, כדי שידעו מעט מגודל וצדקות רבינו, שהיה זוכה ללמוד עם אליהו הנביא זכור לטוב.

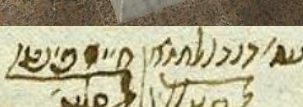
רבינו היה עורך קבלת שבת בשמחה והיה משורר שירים ובקשות לכבוד השבת בקול נפלא. באחד מלילות השבת אמר את הבקשה של המשורר רבי ישראל נג'ארה זצוק"ל ומיד עם התחלת הבקשה נגלה לו המשורר רבי ישראל נג'ארה זצוק"ל, שחיבקו ונישקו.

את המעשה הבא סיפרה גב' אוחיון לגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א: לאמא שלה ל"ע לא התקיימו ילדיה, ובעודם צעירים לימים התבקשו לעולם שכולו טוב. כאשר נולד הבן השלישי, הלכו לקברו של רבי חיים הגדול זיע"א להתפלל, ושם נדרו נדר: "אם הבן הזה יחיה, אזי כשהוא יגיע לגיל שלוש, יגזרו את שערותיו ליד הקבר של רבי חיים זיע"א, ושם יערכו סעודת הודיה גדולה".

הבן השלישי אכן נשאר בחיים, אך בהגיעו לגיל שלוש שנים, נשכח מהם אותו הנדר שנדרו ליד קברו של הצדיק. בוקר אחד, נשמעו לפתע נקישות בדלת. על הסף עמד הצדיק רבי חיים פינטו הקטן זיע"א (נכד רבינו). הוא שאל את בני הבית: "האם גרה כאן גברת מויאל?" בני הבית השיבו בחיוב.

"סבי הצדיק", המשיך המקובל ר' חיים הקטן, "רבי חיים פינטו זיע"א, בא אליי בחלום הלילה, ואמר לי לבוא אל הבית הזה, כי כאן נדרו נדר לגזור את שערות הילד על ציונו, ושכחו לקיים את נדרם! לכן הוא מבקש, כי תבואו עוד היום אל קברו לקיים את הנדר שנדרתם, לגזור את שערות הילד ליד קברו".

"ולא עוד", הוסיף ואמר להם: "ואף אמר לי, כי הבן הזה יחיה-יחיה". בכפל לשון. בני המשפחה באותו רגע נזכרו אכן בנדר, שעשו לפני כשלוש שנים, ועוד באותו יום הלכו אל ציונו של רבי חיים הגדול, וגזרו שם את שערותיו של הילד כפי שנדרו, וברכת הצדיק נתקיימה בו לאריכות ימים ושנים.

הרב שמואל אבא מזיכלין זצ"ל - נולד בי"ט כסלו ה'תק"ע (1809) בלויביטש שבפולין. נקרא על שם סביו הרב שמואל מטשערנוויסק ועל שם דודו זקינו הרב אבלי חריף מקאליש. נולד לאחר שנים רבות בו הוריו היו נשואים. כשנולד היה חלוש וכאשר היה בן שלוש עדיין לא היה מסוגל להלך ברגליו ואביו הביא מלמד לביתו ללמדו תורה. כבר בגיל צעיר ניכר בתפיסתו המופלאה ובהיותו כבן שמונה שנים נודע בשם העילוי מלויביטש. בהיותו כבן 12 שנים הביאו אביו לר' לייבוש חריף אב"ד בפלוצק, שהיה מפורסם כגאון עולם. הלה בחנו וישב שם כשנה. אחר חתונתו החל להנהיג בלויביטש. כשהגאון ר' עקיבא איגר ביקש להגיע לוורשה, עבר בדרכו דרך לויביטש, ולאחר שיחה תורנית עם רבינו לא זזה ידו ממנו, בכל התקופה בה שהה ר' עקיבא שם.

מספר שנים לאחר מכן ירד אביו מנכסיו וחמיו לקחו לגור על ידו בבודזנוב. שם פתח בית כנסת חסידי ונהג באדמו"רות. באותה תקופה ירד גם חמיו מנכסיו ובשנת ה'תר"ד (1843) עבר לזיכלין (שם התגוררה דודתו ביילא, אחות אביו וחמיו שהבטיחה לספק לו את צרכיו) ושימש כאדמו"ר הראשון של חסידות זיכלין. **בעל רוח-הקדוש. מלומד בניסים. גאון בנגלה ובנסתר. רבים פנו אליו ונושעו.** רבינו קיים סיגופים ותעניות. מעולם לא עברה עליו חצות הלילה בשינה. לאחר תיקון חצות היה לומד את שיעוריו עד אור הבוקר. ישן במלבושיו. כל ימיו לא פשט את מלבושיו אלא לפני הטבילה במקווה. טבל בכל יום במקווה ואף בחורף במי-קרח. היה מקבל הרבה ממון בפדיונות ובכל זאת לא לנה בביתו פרוטה.

היה נוהג להריח אם מקור הכסף כשר והיה מחלקו לעניים המחזרים על הפתחים. כשבאו אצלו עניים בני-טובים היה מכלכלם על שולחנו ונותן להם מעות ביד רחבה. ואילו לצרכי בני-ביתו היה מפריש מעט, והיו מוכרחים לקחת בהקפה. לבנו יחידו ולבתו היחידה היו רק שני בגדים, אחד לחול ואחד לשבת קודש ולחג. מעולם לא נשא פניו לאף אדם. תמך בגלוי במורדים הפולניים, בעבור שקבלו בזרועות פתוחות את פליטי ישראל בזמן הגירושים משם. בעקבות דבריו קמו מלשינים והביאו את דיבתו רעה בפני מלכות רוסיה ואף ישב בכלא בעקבות זאת. נפטר במוצאי שבת קודש פרשת נצבים וילך. כ"ו באלול ה'תרל"ט (1879). חי כ-70 שנים. ציונו בזיכלין. בנו המשיך את מקומו באדמו"רות. בשעת פטירתו נעצרו שני השעונים בחדרו, ונשברה רגל של מיטתו. (הביוגרפיה מעובדת מתוך ספרו להב-אש)

אביו: ר' יצחק אייזיק זליג מזיכלין. **אמו:** מרת יוטל. **סבו:** ר' שמואל מטשערנוויסק. **אשתו:** מרת גולדה רייצא (בת דודו ר' מרדכי מבודזאנוב). **ילדיו:** ר' משה נתנאל (בנו יחידו) ובת. **מרבותיו:** אביו, ר' יצחק אייזיק זליג. ר' אריה לייב צינץ. סבו, ר' פישל מסטריקוב. ר' שמחה בונים מפשיסחא. ר' לייבוש חריף צינץ (אב"ד פלאצק), ר' משה יהודה לייב מקוטנא (בעל 'זית רענן'). ר' יעקב מברזין (חסידות- בנו של רבי פישל מסטריקוב). **מספריו:** ילהב אש

מסופר על אחד מתלמידיו של רבינו בשם הרה"ק ר' נחמן מקאליש ששוחח עם אחד מרעיו בענייני אמונת חכמים, ותוך כדי כך שח לו שאין לו אמונת חכמים ברבינו, משום שאין הוא נזקק לאמונה, אלא הוא רואה באופן מוחשי את גילויי רוח הקודש שלו, ויודע, כי אין נסתר מנגד עיניו... התפעל החבר והפציר בו לקחתו לזיכלין, כשהוא אומר: "יודע אני שפגמתי בדבר מה, ואיש אינו יודע זאת מלבדי, הבה ונראה אם ידע על כך רבך". השניים נסעו ובאו אל הרבי, והוא נתן להם שלום בפנים מאירות. כשיצאו משם, אמר החבר: "לשווא התפתיתי לבוא אחרך. איה גלויי רוח הקודש עליהם דברת? הלא לא אמר לי מאומה". "עדיין אין כאן ראיה", השיב רבי נחמן, "אני משוכנע, שהוא יודע הכול, וייתכן שהוא ממתין לשעת הפרידה כדי לומר את הדברים".

גיחך החבר, "חייב היה לדעת שאיני מתכוון ליטול ברכת פרידה ממנו, ולעולם לא תהיה לו הזדמנות להוכיח אותי". הוא יצא לברר, מתי יוצאת רכבת מזיכלין לביתו, אולם לאכזבתו, אמרו לו, שרק בלילה תצא רכבת כזו. ממורמר הלך וישב בבית-המדרש, כשהוא ממתין לתפילת מנחה, לאחר התפילה ראה, שהרבי מתחיל למסור את שיעורו היומי הקבוע, ומכיוון שלא היה לו מה לעשות, היטה את אוזנו לשיחה.

פתח הרבי בדברי המדרש הנזכרים לעיל: "אלה עשית והקדשתי, דמית היות אהיה כמוך (תהלים נ, כא)", והסביר: הצדיק הוא רועה נאמן, בבחינת מה שהיה משה לדורו, כמו שכתב רש"י (סוכה ט). שגדול הדור קרוי משה. והנה, יש אנשים הבאים אל הצדיק, כשהם מלאי עוונות ופשעים, וכשאינו אומר להם מאומה, סבורים הם, שאינו יודע במה פגמו, כי אילו ידע – מדוע לא אמר? אבל אין הדבר כן, **הצדיק רואה הכול, אך חס עליהם, שלא לביישם, במיוחד, כשאינם באים לבדם, אלא עם חברים...**

אולם מאחר שהם אינם יודעים זאת, ומוציאים עליו לעז באמרם שטחו עיניו מראות, לפיכך נאלץ הצדיק להראות להם שידוע הוא הכל, כמו שאומר המדרש: "אלה הדברים אשר דבר משה (דברים א, א)", מפני מה הוצרך משה לדבר? משום ש"אלה עשית והקדשתי" (תהלים נ, כא), חטאת ובכל זאת החרשתי ולא הוכחתי אותך, אולם בעקבות שתיקתי "דמית היות אהיה כמוך", סבור אתה שאיני יודע, ואמונת החכמים נפגמת בך, ומשום כך מחובתי לבוא ולומר את כל הידוע לי.

רבי שמואל אבא המשיך: "במה דברים אמורים? לדוגמא בא אדם ועושה כך וכך", וכאן החל למנות אחד אחד את כל פגמיו של החבר, וביאר כל חטא וחטא איזה פגם עשה בעולמות העליונים, כמה החשיך וכמה נתן שליטה למזיקים, ברא מחבלים ועורר קטרוגים ומנע שפע טובה וברכה. כששמע החבר את הדברים נמס לבבו כמים, והודה לרבי נחמן, שאין נסתר מעיני רבו. "כעת מתבייש אני לבוא לפניו, משום שהרהרתי אודותיו", אמר, אך רבי נחמן חיזק אותו ואמר לו, שלבטח לא יקפיד עליו הרבי, שענוותנותו ידועה לכל. ואכן, כשנכנסו שניהם לקבל ברכת פרידה, לחץ להם הרבי את ידו לאות פרידה, מבלי לרמוז מאומה, אודות השיחה הקודמת ואל מי שהיא כוונה...

הרב המקובל יצחק אלפיה זצ"ל - נולד ב-י"ח שבט ה'תרל"ח (1878). יחוסו הרם מצד אביו מגיע עד דוד המלך ע"ה (אם אביו הייתה ממשפחת דין המפורסמת). מגדולי חכמי ארם צובא. בשנת ה'תר"ן (1890) עלה לא"י עם אביו וזקנו. הם קבעו את משכנם בעיר העתיקה והחלו ללמוד בישיבת המקובלים 'בית אל'. סבו לימדו את אומנות השחיטה וממנה התפרנס. בשנת ה'תרס"ז (1906) כחבר בבית דין אך רבינו לא מצא בזה סיפוק רוחני מכיוון שביקש לקרב את המוני בית ישראל לעבודת ה'. לפיכך התפטר ממשרה זו ויסד את חברת 'אור חדש וצמח צדיק' שמוקמה בביה"כ של בית הרפואה "משגב לדרך" בירושלים.

כל חייו הוקדשו למען הזולת והרבה לדאוג לנצרכים. פעילותו המפורסמת ביותר הייתה קיום "תענית דיבור" ציבורית בימי 'השובבי"ם'. גאון בנגלה ובנסתר. ענוותן מופלא. בשנת ה'תש"ח (1948) לאחר שנפלה העיר העתיקה ביד הירדנים רבינו התמלא צער בעיקר על צער גלות השכינה ומתוך כך נפל למשכב ובחודשים האחרונים לימי חייו היה מרותק למיטה למרות זאת לא פסק פומיה מגרסא ולא ביטל תפילה בציבור (התקיים מניין בביתו). נפטר ב-כ"ו אלול ה'תשט"ו (1955). חי כ-77 שנים. ציונו בהר-המנוחות בירושלים.

סבא (מצד אביו): ר' יצחק. **אביו:** המקובל ר' יעקב חיים ישראל רפאל (רוב רבני חאלב היו מתלמידיו בנגלה ובנסתר). **אמו:** מרת שרה (צלחה). **מתלמידיו:** ר' עובדיה הדאיה. **מספריו:** יקונטרס היחיאלי- הנהגת ביה"כ, ענייני מיתה וקבורה, חנוכת הבית כולל דיני מזוזה ומעקה **אור חדש וצמח צדיק**- מעלת תענית דיבור **יאיר נתיב מבאר**- לוח הלימודים **אהבת ה'**- איסור שינוי המנהגים **שיח יצחק**. ספרים רבים נעלו בשנת ה'תש"ח כאשר העיר העתיקה נפלה ביד הירדנים.

בימי המלחמה העולמית השנייה, כאשר צבאות הגרמנים התקרבו לגבולות מצרים והגיעו לא"ל עלמין! הייתה אז סכנה חמורה לכל המזרח התיכון ובפרט לישוב היהודי בארץ מפלישת הגרמנים. נקל לתאר כי הערבים וכל צוררי ישראל הרימו ראש והיו מאיימים: בעוד כך וכך ימים יעשו כליה בשונאיהם של ישראל. במצרים עצמה עברו הערבים והצוררים ימ"ש מאיומים, למעשה פרעות.

רבינו שהיה מגדולי מקובלי וחכמי ירושלים, הרעיש עולמות עליונים ותחתונים בתפילה נרגשת, על מנת שהגנרל רומל ימ"ש וצבאותיו לא יצליחו להיכנס לארץ הקודש ולהכרית גם בה את היהודים: בכותל המערבי, קבר רחל, רבינו חיים בן עטר הקדוש, בכל המקומות הללו ועוד, סובב רבינו ועימו מקובלים קדושי עליון מירושלים. שם העתירו שיח בתיקונים מיוחדים על פי חכמת הנסתר בניסיון לבטל ולקרוע את הגזירה הנוראה.

הארמנים ושאר העדות הנוצריות נכנסו בעיר 'דמנהור' אל מצבת קבורת הרב הקדוש המלובן הצדיק האדמו"ר רבי יעקב אביחצירא זיע"א, הוציאו את ספר תורה המקודש מן ההיכל, ובעוונות רמסו ושרפו אותו. באותו ערב חלם רבינו, והנה בחלומו איש לבוש בגדי חכמים בא אליו ואמר לו: "מדוע אינך פוקד את קבריי?". ויאמר לו: "ומי אדוני שאדע לפקוד את מקום מנוחתו?" ויענהו: "שמי רבי יעקב אביחצירא". "והיכן קבור מר?" - ויאמר לו: "בדמנהור אשר במצרים, ועתה חושה אל תעמוד כי בזה תלויה הצלת עם ישראל". מיד התעורר רבינו ומיהר לבית הכנסת "בית אל" בעיר העתיקה וסיפר את חלומו לחבריו המקובלים: "הידעתם מי הוא הרב הצדיק הזה הבא אליי בחלומי?". ויענהו: הרי הוא הצדיק המפורסם בכל ערי המערב, מחבר הספרים הקדושים: פתוחי חותם, יורו משפטך ליעקב, מחשוף הלבן ועוד...

לאחר תפילת שחרית, הלך רבינו עם שניים מידידיו הרבנים למושל המחוז כדי לקבל אישור נסיעה למצרים. עזרם השומר בפתח ושאלם: "לאן פניהם מועדות?" - "למושל". "היש לכם הזמנה?" - "לא". לשמע תשובתם מיד גירשום. אך רבינו לא זז ממקומו ועמד בעקשנות שהוא יראה פני המושל ויהי מה, עד שממשרדו של המושל ירד קצין גבוה ובשומעו את בקשת הרב, חזר אל המושל ומסר לו את בקשתו של הרב.

דקות ספורות עברו והקצין חזר בהוראת המושל והורה כי רבינו יעלה לבדו. רבינו סיפר את דבר העניין וסיים כי הוא מבקש שיינתן רשות למניין יהודים לנסוע למצרים כדי להשתטח על מצבת קבורת רבי יעקב אביחצירא זצ"ל. הנציב שמע אותו בכובד ראש והסביר: "רק רכבות צבאיות יוצאות למצרים בעת מלחמה. אני מוכן לצרפך לאחת מן הרכבות הללו, אך דע לך שמלוא האחריות לשלומך מוטלת עליך בלבד". כאשר חזר לחבריו, וגולל באוזניהם את מה שנאמר, אמרו לרבינו: "דחה אותך בדברים בעלמא, איך תיכנס לקרון מלא חיילים ולא ירגישו בך? יש סכנת נפשות בדבר ולכן אל תעשה זאת". אך רבינו, לא שת ליבו לסכנות. מוכן היה למסור את נפשו למען העם היושב בציון.

למחרת בבוקר לקח את טליתו ותפיליו ובא לתחנת הרכבת כדי לעלות לקרון. בעודו עומד ניגשו אליו שני קצינים ושאלו לשמו ומיד העלו אותו לקרון וישבו משני צדדיו עד הגיעם לקהיר. אז הביאו אותו לשכונת היהודים ונעלמו. רבינו נכנס לביה"מ 'כתר תורה'. תמהו החכמים הלומדים שם: "היתכן כי זהו ר' יצחק אלפיה מירושלים? כיצד הגיע למצרים בימים אלו?" כששמעו את חלומו ואיך זכות הצדיק כמוהו"ר ר' יעקב אביחצירא זיע"א עמדה לו להגיע בשלום לקהיר, עשרות רבים נסעו לדמנהור אל קבורת הצדיק, להצלחת עמו ישראל ולהצילם מידי האויבים ובפרט מהגרמנים. הם למדו פעמיים את סדר 'תענית הדיבור', שבעת כורת בריית, הקפת המצבה ושאר התיקונים לילה ויום בלי הפסק. בלילה השלישי, יצא אחד מהלומדים לחוץ וראה והנה העיר כולה מוארת ונשמעים תרועות שמחה. (בזמן המלחמה הייתה אפילה עקב העוצר). התברר כי הגרמנים ברחו מהחזית והאנגלים ניצחו ונכנס לבשר ללומדים. מיד קראו הלל ועשו שמחה גדולה ויהי הדבר לנס. סיפר רבינו, כי בשעת הלימוד ראה הארה גדולה **בוקעת ממצבת הצדיק ר' יעקב אביחצירא זיע"א וכעין עמוד אש יצא מקברו זיע"א**

המקובל הנסתר הרב יהודה זאב ליבוביץ זצ"ל- נולד ב-ו' תשרי שנת ה'תרפ"ב (1921) בעיירת סאטמר שבטרנסילוניה. מצעירותו נודע כמתמיד גדול. **גאון בנגלה ובנסתר**. בקיאותו וידענותו המופלאה הייתה בכל מכמני התורה. **בעל רוח הקודש**. במלחמת העולם השנייה איבד את כל משפחתו, והוא עצמו שהה במחנות עבודה. לאחר המלחמה עלה בגפו לישראל, הוגלה על ידי הבריטים לקפריסין, ולאחר קום המדינה שב ועלה לישראל והתיישב בתל אביב. שם התקרב לר' יהודה צבי ברנדווין, שהתגורר בעיר, והוא צרפו לחבורת המקובלים, עימה נמנו לאחים וינשטוק, ר' משה יאיר ויוסף. אולם בניגוד להם, הרב לא התפרסם כלל ונותר באלמוניות. לפני מלחמת העולם השנייה היה מאורס, אולם, לאחר שפלתו נספתה בשואה לא נישא עוד. **במשך כ-40 שנים התגורר בגפו בחדר בודד שם למד בהתמדה גדולה ועבד את השי"ת ביראה ובהצנע לכת**, ולמחיתו עבד כסולל כבישים מטעם עיריית תל אביב.

הרב שמר על קשרים הדוקים עם גדולי הרבנים והאדמו"רים, ובראשם האדמו"ר אהרון רוקח מבלז, האדמו"ר יקותיאל יהודה הלברשטם מצאנז, והיה מקורב לאדמו"רי רוז'ין. אולם למרות קשריו עם הרבנים והאדמו"רים הצליח ליבוביץ לשמור על אלמוניות מוחלטת, ומלבד מספר מועט של רבנים שעמדו על גדולתו בתורת הנגלה והנסתר **נחשב בעיני מכריו ושכניו כאדם פשוט**. ענוותן עצום. גדולי המקובלים ביניהם ר' משה יאיר ור' יוסף וינשטוק נהגו להפנות אליו שאלות ועם כל זאת הסתיר עצמו ועשה עצמו כאחד שאינו יודע ספר. בתחילת שנות ה-90 עבר להתגורר בבני ברק, אצל נכדו של המקובל ר' חיים משה מנדל. בתקופת מגוריו זו התפרסם כצדיק נסתר. גדולי הרבנים, ובהם ר' שמואל וואזנר ור' מרדכי גרוס, נהגו לבקרו ולשוחח עמו בענייני הלכה וקבלה. למרות שסירב לקבל קהל וקימץ בחלוקת ברכות, **נודע כבעל מופת**. עד היום רבים המתפללים על ציונו ונושעים. נפטר ב-כ"ז אלול ה'תש"ע (2010). חי כ-89 שנים. ציונו בבני ברק.

אביו: ר' יחיאל צבי הי"ד. **מרבותיו:** ר' מרדכי עזריאל וינברג (אב"ד מרגרטן), ר' יהודה גרינוולד (אב"ד סקליהיד) ור' יואל טייטלבוים מסאטמר. **חברותא:** ר' דוד מאיר וייס. **מספריו:** **יתורת יהודה זאב יאיר לוי יזיו יהודה**.

על העובדה, כי הרב היה בעל רוח-הקודש, יעידו הסיפורים המופלאים הבאים: מעשה באחד מבאי ביתו, ששהה במחיצתו של רבינו בשעות בין הערביים המאוחרות לאחר השקיעה. והנה פונה אליו הצדיק ואומר לו: **"אל תתפלל מנחה, כי אם תשלים בתפילת ערבית פעמיים"**. ויהי הדבר לפלא, שכן אותו אחד לא גילה, כי לא הספיק באותו יום להתפלל מנחה וכי מתכוון הוא לעמוד ולהתפלל מנחה, מאחר ששכח להתפלל.

עד כמה עלינו להיזהר, שלא לפגוע באף אדם ועל ענוותנותו המופלאה של הצדיק, ניתן ללמוד מהסיפורים הבאים: שנים ארוכות נהג רבנו לצאת ולבוא בבתי ידידיו, אצלם סעד בשבתות ובביתם בילה ימים ארוכים. לא הכל עמדו על טיבו ומהותו שהסתיר את מעלותיו ומדרגותיו הנעלות. היו אף הזדמנויות, שרבנו היה **מציג עצמו כחסר בינה ונוהג בצורות מוזרות, שהביאו להרמת גבות של תמיהה**. ולפיכך, לא הכול ראו בעין יפה את ביקוריו.

אירע מקרה, והצדיק בא להתארח אצל אחד ממכריו, ובעמדו על מפתן הכניסה שמע את רעייתו של בעל הבית מתבטאת בסגנון: **"שוב בא אלינו הביתה המשוגע הזה?!"**. לאחר ביקורו אמר הרב לאחד ממקורביו, ששמע על הסיפור: **"לך תבדוק מה מצב היד של אותה אשה"**. בדיקה שכמובן לא העלתה דבר. **אולם, לאחר מספר ימים נפלה האשה ושברה את ידה, או אז הוברר למפרע, כי רבנו ראה, כי נגזרו עליה ייסורים, בגין שפערה פיה לדבר בחוצפה**.

לא פעם היו שכנים שאינם מהוגנים, שראו בעין רעה את העובדה, כי 'נגזר' עליהם להתגורר בסמוך לביתו של יהודי שומר תורה ומצוות בלב תל-אביב. סיפר מקורבו הרב הרשטיק הי"ו כי אחד משכניו אף הגדיל להתנכל לרבינו, ובאחד הימים העיז פניו, **ובעומדו במרפסת ביתו רוקן דלי מים על ראשו של הצדיק, שחלף ברחוב**.

רבינו שגאון בענווה היה וגאון אדיר בשפלות רוח, לא בא עמו במלחמה, אך לנוכח התנהגות כה מבישה, הפטיר כמשיח לעצמו: **"אינני יודע, אם יכולה להיות למרפסת כזו זכות קיום"**. לא יצא שבוע מיום המעשה, והמרפסת, שקבועה הייתה למקומה זה עשרות בשנים, התמוטטה וקרסה תחתיה בקול רעש גדול. **זכות קיומה נשלל ממנה**.

אחת מהנהגותיו המופלאות של רבינו, הייתה עריכת סעודת ראש-חודש, שבה השתתפו כמה צדיקים נסתרים חסידים ואנשי מעשה. לא אחת היה הצדיק גוער בפלוני, והכל מסיבות טמירות ונעלמות, ומשפעם העיז מאן דהו ושאלו: **"מדוע צעק על צדיק פלוני, הרי אישיות רמת דרג הוא, וחסידים רבים לו?"**, הפטיר רבנו כלאחר יד: **"ראיתי כי הייתה עליו גזירה קשה, ולא יכולתי לבטלה רק בדרך זו"**. מתשובה זו למדנו, עד כמה אין אנו יכולים לרדת לסוף דעתו של הצדיק, ועל כן אל לנו לתהות על מעשיהם, שהרי בדרכם יש להשפיע ולשנות עניינים הנמצאים ברומו של עולם ואין אנו נמצאים במעמדם כדי לזכות ולראות כל זאת.

רבי שר שלום רוקח מבלז צ"ל - נולד בעיר ברודי בשנת ה'תקמ"א (1781). בגיל צעיר התייתם מאביו ונשלח ע"י אמו ללמוד אצל דודו ומאוחר יותר אף התחתן עם בתו. צדיקי דורו הפליגו בשבחו, וכינוהו בכינויים נדירים, כ"שר העליונים והתחתונים" (ר' צבי אלימלך שפירא) ו"בעל הבית של העולם" (ר' ישראל מרוז'ין). בתחילה הסתיר את עובדת התקרבותו לחסידות (לאחר נישואיו, כאשר הלך ללמוד חסידות, עשה זאת באישון ליל ע"י השתלשלות בחבל מחלון חדרו בבית חמיו ולמד עם ר' שלמה מלוצק. לפנות בוקר, כאשר חזר, אשתו המתינה ליד החלון עם החבל וכך היה מטפס. חותנו אח"כ היה מעירו כדי שיוכל ללמוד עמו. לאחר זמן מה ביקשו חותנו דב כי יחפש עסק לפרנסת ביתו והיות ואין באפשרותו להמשיך ולהחזיקו אך מרת מלכה מכרה את תכשיטיה על מנת לאפשר לבעלה להמשיך ולהתמיד בלימוד התורה).

שימש כרב העיירה בלז משנת ה'תקע"ז (1817) עד לפטירתו. מייסד שושלת חסידות בלז. בנה בית כנסת מפואר שבנייתו ארכה כ-15 שנים. לפני תחילת בנייתה היה ער אלף לילות בהן עסק בלימוד התורה, עד שבליילה האחרון נגלה אליו אליהו הנביא ולמד איתו כל התורה כולה. ענותו. מקובל. גאון בנגלה ובנסתר. רבים נהרו אליו ונושעו. מלומד בנסים. כאשר חולה היה ניגש אליו, היה מעביר את אצבעותיו ובכך מרפאו מחוליו. כאשר הגיע גוי, בתמורה לרפואתו היה מתנה עמו שייטיב עם היהודים. נפטר ב-ז"ך אלול ה'תרט"ו (1855). חי כ-74 שנים.

אביו: הגאון ר' אלעזר. **אמו:** בתו של ר' יהודה זונדל. **אשתו:** מרת מלכה (בת דודו, ר' ישכר דב). **ילדיו:** הגאונים ר' אלעזר, ר' יהודה זונדל מאוחאן, ר' שמואל שמעלקא, ר' משה מקארוב, ר' יהושע (ממלא מקומו), מרת פריידא (נישאה לר' חנוך העניך דב מייער, ה'לב שמח' מאלסק), מרת איידל (נישאה לר' יצחק רובין מברוד). **מרבנותיו:** הגאונים ר' ישכר דב רמר"ז (דודו,

אב"ד סקוהל), ר' שלמה פלאם (המגיד מלוצק בעל ה'דברת שלמה', רבו הראשון בתורת החסידות), ר' יעקב יצחק הורוביץ (רבו המובהק, ה'חוזר מלובלין), ר' ישראל הופשטיין (המגיד מקוז'ניץ). **מתלמידיו:** הגאונים ר' שמעון מירסלוב, ר' חיים הלברשטאם מצאנז, ר' שלום מקאמינקא, ר' אורי מסמבור, ר' שלום מרדכי הכהן שבדרון, ר' יחזקאל שרגא הלברשטאם משינאווא, חתנו ר' חנוך העניך דב מייער מאלסק (בעל "לב שמח"), ר' שלום רוזנפלד מקמינקא ("העלוי מראווא"), ר' פייבוש מהובנוב, ר' דוד מדינוב, ר' דוד מזאבלוטובג, ר' שמעט מיארוסלב ורבים נוספים. **מספריו:** "מהר"ש • מדבר קדש • לקט אמרי קודש • ביאורי החסידות.

שעסק רבנו בבניית בית הכנסת. נקלעה לבלז חבורת סוחרים, מדרי העיר קריסנאפאלי הסמוכה, ששבו מלעמבערג ופניהם מועדות לביתם. שלח הצדיק את הגבאי שיגיד לסוחרים, שיתעכבו בבלז וסייעו לבנאים בבניין בית הכנסת. הגם שלא היו האנשים מנויים על חסידי רבנו, ידעו מגדולתו וחרדו למוצא פיו. הלכו הסוחרים הקריסנאפאלים לשטח הבנייה, הושיטו ידם וסייעו במלאכה כלשהי, חשבו שבכך די, אך אז הגבילה אותם פקודתו החוזרת ונשנית של הצדיק, שהורה לבל יסעו וימשיכו לסייע במלאכת הבנייה, עד שיודיעם כי יכולים הם להמשיך בדרכם. הצטערו האנשים וסחו בינם לביןם, כי כל רגע של התמהמהות כפויה כשנה נחשב הוא בעיניהם. רק לאחר כמה שעות, שדמו בעיניהם ליובלות, הגיע שליחו של רבנו ובפיו הרשות הנכספת להמשיך בנסיעתם לביתם. כשהתקרבו לקריסנאפאלי, נחפז לקראתם אחד מאנשי העיר ובפיו בשורת אזהרה: "להווי ידוע לכם, שהנהר הסמוך לעירנו עלה על גדותיו בפתע פתאום, ולפני שעות אחדות נסע שם כומר פלוני וטבע בגאות הנהר".

אחד מחסידי רבנו, רבי חיים גולדברג ז"ל, היתה פרנסתו מצויה בריווח ממסחר בבהמות. באחד הימים הגיע לכ"ק מרן כשהוא חרד ודואג, מחמת שמגפה החלה משתוללת בעדרי הצאן והבקר, וגם בדיריו ורפתותיו החל הנגף. אמר לו כ"ק מרן, שיעמוד לצדו בתפילת מנחה של ערב שבת קודש. כשהחלו להתפלל ואמרו מזמור "הודו לה' כי טוב", הגיע מרן לתיבות (תהלים קז, לח-מא) ו"ובהמתם לא ימעית... וישם כצאן משפחות", הגביה קולו וחשו כל הנוכחים, כי הוא גונז בקריאתו כוונה עמוקה. באותו יום ובאותה שעה פסקה המגפה, ומבהמותיו של רבי חיים גולדברג לא מתו עוד.

הודי שהתגורר ברוסיה עשה את הדרך הארוכה עם בנו בן השבע, אותו הביא לרבחמן, כדי שיגאל אותו מיסורי השיתוק שאחזו רח"ל. הניח האב את ילדו על הארץ ומרן קם ממקומו, כרך על ידיו מטפחת וניגש אל הילד, מיששו מראשו ועד רגליו, ולעיני כל הנוכחים קם הילד והחל מניע את כל אבריו, ככל ילד בן גילו. פנה מרן לניצבים במקום ואמר: "אל תתפלאו למראה עיניכם, אלא תנו דעתכם להבין רז זה. הלא מצד סטרא דקדושה אין כאב בעולם, כי דרך הטוב להיטיב ורחמיו על כל מעשיו, וכל המכאובים והיסורים, שיש לאדם באים מצד סטרא אחרא. אם שומר אדם על עצמו כדבעי ועובד את השי"ת בידיו, שורה עליהם רוח של קדושה ובמגעם נס הסטרא אחרא".

הגה"ק רבי יהודה מודערען צ"ל מסיגוט, תלמיד ה"חתם סופר", סבל קשות תקופה ארוכה משיניו החולות, כשבא אל רבינו להתאונן על יסוריו, הניח רבינו את אצבעותיו הקדושות על שיניו, ומיד חלף הכאב לגמרי. נענה אותו גאון ואמר: "אצבע אלקים היא". כ"ק מרן רבי שלום מבלז אמר: "איני משתמש בשמות כלל, רק אני מרחם מאד ואומרים בשמים, אם בשר ודם מרחם כל כך, משמים בוודאי צריך לרחם".

הגה"ק בעל ייטב לב זיע"א היה פעם אחד עם אחיו הגה"ק ר' שמואל מגארליץ זיע"א אצל כ"ק רבינו זיע"א, וראו שהביאו איש חולה שלא היה יכול לילך ברגליו, וכ"ק מרן מהר"ש הניח ידו עליו ונתרפא מיד והלך כאחד האדם, והתחילו הגה"ק הייטב לב ואחיו לבכות מרוב התרגשות, על שראו בעיניהם דבר גדול כזה, ורבינו הרגיש בבכייתם, ואמר להם: "אם אין עושים רעה עם הידיים, יכולים לעשות עמהם מה שרוצים".

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים או אם לא שמנו את תמונת
הצדיק או הקבר ויש לו תמונה, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com

למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com

כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו
והצלחה בכל העניינים וכן בחינוך הילדים